

BEEST



Lisa Taddeo

# Beest

Vertaling  
Janine van der Kooij

Nijgh & Van Ditmar  
Amsterdam



[www.nijghenvanditmar.nl](http://www.nijghenvanditmar.nl)

[www.lisataddeo.com](http://www.lisataddeo.com)

Oorspronkelijke titel *Animal*

Simon & Schuster, New York

Copyright © Woolloomooloo, LLC 2021

Copyright Nederlandse vertaling © Janine van der Kooij /

Nijgh & Van Ditmar 2021

Foto auteur © J. Waite

Omslag Mohamed Zakaria Tebbal/Paul Pollmann

Omslagbeeld Bendik Stalheim Møller/EyeEm/Getty Images

Typografie Zeno Carpentier Alting

NUR 302 / ISBN 978 90 388 0773 7

Voor mijn moeder en mijn vader



# 1

**I**k maakte dat ik New York City uit kwam, waar een man zich vlak voor mijn ogen had doodgeschoten. Het was een gulzige kerel en zijn bloed leek op het bloed van een varken. Dat is een wrede gedachte, dat weet ik. Hij deed het in een restaurant waar ik met een andere man zat te eten, een andere *getrouwde* man. Je ziet zeker wel waar dit heen gaat? Maar zo was ik niet altijd.

Het restaurant heette Piadina. Aan de blootgelegde baksteenmuren hingen foto's van oude Italiaanse vrouwen die gnocchi aan het rollen waren over hun gigantische met meel bestoven vingers. Ik at er een kom tagliatelle bolognese. De saus was dik en roestkleurig, er lag een felgroen takje peterse-lie bovenop.

Ik zat met mijn gezicht naar de deur toen Vic binnenkwam. Hij droeg zoals gewoonlijk een pak. Ik had hem nog maar één keer in vrijetijdskleding gezien, in T-shirt en spijkerbroek, en ik raakte erdoor van slag. Ik wist zeker dat hij dat gemerkt had. Zijn armen waren bleek en zacht en ik kon mijn ogen er niet van afhouden.

Hij was nooit Victor. Hij was altijd Vic. Hij was mijn baas, en lang voordat er iets was gebeurd keek ik tegen hem op. Hij was erg intelligent en goedverzorgd, en had een warm gezicht. Hij at en dronk gulzig, maar zijn buitensporigheid kende een zekere waardigheid. Altijd genereus scheidde hij eerst de anderen op voor hij zelf van de spinazie met room nam. Hij was een keurige overkamer met een geweldige woordenschat en een uitgebreide collectie fraaie hoeden. Hij had twee kinderen, een meisje en een jongen; de jongen had een verstandelij-

ke beperking en dat hield Vic zo'n beetje voor mij en de andere mensen onder hem verborgen. Hij had alleen een foto van zijn dochter op zijn bureau.

Vic nam me mee naar honderden restaurants. We aten T-bonesteaks in grote gezellige steakhouses met rode muurbanken en obers die met mij flirtten. Ze gingen er of van uit dat hij mijn vader was, of mijn oudere echtgenoot, of ze namen aan dat ik een minnares was. We waren het op de een of andere manier allemaal. Hij zei: Ik weet dat je dit niet zult geloven omdat ik zo'n vent van niks ben, maar mijn vrouw is echt heel mooi. Dat was ze dus niet. Haar haren waren te kort voor haar gezicht en haar huid was te wit voor de kleuren die ze graag droeg. Ze zag eruit als een goede moeder. Ze vond het leuk om zoutkommetjes en hamamdoeken te kopen, en aan het begin van onze vriendschap maakte ik iedere keer als ik op mijn wandeling door de stad ineens een zoutkommetje zag snel een foto en appte die aan hem: *Leuk voor je vrouw?*

Hij zei dat ik een fantastische smaak had, maar wat betekent dat?

Het kan heel veilig aanvoelen om bevriend te zijn met een oudere man die jou bewondert. Waar je ook bent, je belt hem als er iets fout gaat, en hij komt eraan. De man die eraan komt zou je vader moeten zijn, maar ik had er destijds geen en jij zult er nooit een hebben.

Op een zeker moment begon ik in alles op Vic te vertrouwen. We werkten bij een reclamebureau. Hij was daar creative director. Ik had letterlijk géén ervaring toen ik daar begon, maar ik had een zeker talent, zei hij. Hij promoveerde me van eenvoudig assistent tot copywriter. Aanvankelijk genoot ik van alle lof en daarna begon ik het gevoel te krijgen dat ik al die lof verdiende, dat hij er niets mee te maken had. Dat proces nam een paar jaar in beslag. In de tussentijd waren we een seksuele relatie begonnen.

Ik kan je een hoop vertellen over seks met een man tot wie je je niet aangetrokken voelt. Het gaat in dat geval alleen nog om jouw prestaties, om jouw lichaam van buitenaf gezien, hoe



het beweegt boven op deze man, die alleen toeschouwer is.

Toen het speelde was ik me er niet van bewust wat het precies met me deed. Dat merkte ik pas een aantal jaren later op, toen drie douchebeurten per dag niet genoeg waren.

De allereerste keer was in Schotland. Ons bedrijf had Newcastle Beer als klant binnengehaald en Vic stelde voor dat ik het voortouw nam, dat ik naar alle vergaderingen ging en de zaak in gang zette. Het was een grote klant en de andere jongens waren jaloers. Ik was nog maar pas bij het bedrijf en deed dit werk ook nog maar net. Ze flirtten niet langer met me, maar begonnen me te behandelen als een paaldanseres of zo, zich tegelijkertijd aftrekkend en mij veroordelend.

Newcastle had me ondergebracht in een luxehotel vlak buiten Edinburgh. Het bestond uit een en al koude steen en grote ramen, en een ronde oprit vormde de entree aan de voorzijde. Ik keek vaak uit mijn raam naar de auto's die voorbijreden, antieke wagens, glanzend zwarte G-klasse Mercedesen en zilververkleurige Porsches. Op het bed lag een Schots geruite spreid en de telefoon was een wilde eend. De kamer kostte veertienhonderd dollar per nacht.

Na een week in Schotland begon ik me somber te voelen. Ik was eraan gewend om alleen te zijn, maar in een vreemd land is het anders. Er was geen zon te bespeuren, maar ook geen regen. Bovendien was ik erg naïef waar het het werk betrof en de mensen van Newcastle zagen dat. Ik belde Vic op kantoor. Al was het niet mijn bedoeling, ik begon te huilen. Ik zei dat ik mijn vader miste. Natuurlijk miste ik mijn moeder ook. Alleen op een andere manier, en je zult later zien waarom.

De avond daarop was Vic al in Schotland. De kosten van zijn lastminutevlucht waren exorbitant, meer dan twaalfduizend dollar, die hij uit eigen zak betaalde omdat ik doodsbang was dat mijn collega's zouden denken dat ik gefaald had. Hij woonde geen enkele vergadering bij. Hij schreef gewoon wat punten op. Hij had een eigen kamer verderop in de gang. De eerste avond aten we 's avonds samen in de hotellobby en

dronken wat, waarna we ieder naar onze eigen kamer gingen. Maar de tweede avond liep hij met me mee naar de mijne.

Slimme oudere kerels hebben hun eigen manier om je op te vrijen. Aanvankelijk voelt het helemaal niet viezig en lijkt het misschien zelfs je eigen idee.

Ik had een roomwitte wollen jurk aan en blote benen. Ik droeg nooit een panty of een legging of zo, zelfs niet in de winter. Ik droeg zwarte pumps met een bandje.

Vic had een pak aan. Hij ging eeuwig en altijd gekleed als de mannen in sigarettenreclames. Ik voelde me niet tot hem aangetrokken, maar zijn aftershave troostte me. We lachten, liepen door die groen met gouden gang. Een stelletje passeerde ons en ik herinner me de manier waarop de vrouw naar me keek. Dat gevoel kon ik lange tijd niet van me afschudden.

Op mijn kamer maakten we twee middelgrote flessen rode wijn uit de minibar open, plus drie flesjes scotch uit het vliegtuig die hij in zijn eentje soldaat maakte.

Ik kan me, waarschijnlijk uit zelfbescherming, niet meer precies herinneren hoe het begon. Ik weet zeker dat ik een grote inbreng had, dat ik wilde kijken hoever mijn seksuele macht reikte. Hoever mijn aantrekkelijkheid. Maar wat ik me vooral haarscherp herinner is de spiegel aan de muur tegenover de ramen waar ik dagenlang naar de chique auto's die over het grind knerpten had zitten luisteren. Ik stond op om in de spiegel te kijken omdat hij zei dat er rode wijn in mijn mondhoek zat en ik eruitzag als een junkie. Haha, zei ik. Maar die man maakte nooit dat ik me lelijk voelde.

Hij naderde me van achteren in de spiegel. Zijn hoofd was abnormaal groot naast dat van mij. Mijn lange donkere haar vormde een elegant contrast met de roomwitte jurk. Hij legde een hand op mijn schouder en de andere tegen mijn haar, vlak bij mijn oor. Ik keek naar de blik in zijn ogen toen hij, nadat hij mijn hoofd naar opzij had geduwd, zijn dunne lippen tegen mijn hals drukte. Ik voelde een rilling langs mijn ruggengraat gaan, deels uit afkeer maar er was onwillekeurig ook een seksuele prikkel. Hij tilde mijn jurk over mijn hoofd. Daar stond

ik, op hakken en in een witkanten beha en wit slipje met kleine rode strikjes aan weerszijden. In die dagen kleepte ik me altijd voor iemand, en ik dacht graag dat ik dat zelf was. Een keer kocht ik in een kleine keukenspullenwinkel in SoHo een schort met afbeeldingen van konijnen, chalets en kleine meisjes die aan ijsjes likten.

Daarop volgden de reisjes naar Sayulita, naar Scottsdale vanwege het fraaie wellnesscentrum daar. Ze hadden er blauwbetegelde badkamers en heerlijke sushi. Aan tafel bereide guacamole, buikdanseressen, en overal *valet service*.

Ten slotte ging het me al te erg tegenstaan, maar een tijdlang kreeg ik het wel voor elkaar. Er kwam uiteindelijk weinig fysiek gedoe bij kijken. Als je het handig aanpakt kun je met een hoop weggelopen. Vooral als de man getrouwd is, kun je beginnen over moraal en wat je dode vader ervan gevonden zou hebben. Je kunt ervoor zorgen dat de man gaat aarzelen om zelfs maar je hand vast te houden terwijl jij ondertussen dus wel in die heerlijke oorden rondhangt, met palmbomen en golfkarretjes.

Ik hield al die tijd niet op met daten. Ik had wat kleine bevliegingen, maar niks serieus. Ik vertelde Vic over een paar ervan. Ik zei dat het vrienden waren en ik liet hem in zijn eigen hoofd met zijn verdenkingen dealen. Maar meestal loog ik. Dan zei ik dat ik op stap ging met vriendinnen, glipte het kantoor uit en rende naar een metro, aldoor over mijn schouder glurend, doodsbang dat hij achter me aan kwam. Ik had een ontmoeting met een onaardige jongen en Vic ging naar huis, in Cos Cob, Greenwich, om daar het internet af te speuren op zoek naar tekenen van mij op social media. Tegen elven schreef hij me dan. *Wat ben je aan het doen, kiddo*. Hij schreef geen vraagteken zodat hij niet al te opdringerig klonk. Wanneer een oudere man geobsedeerd door je is, krijg je zowat op celniveau inzicht in de menselijke natuur.

De status quo was goed te doen. We kregen beiden wat we wilden, al had ik prima zonder hem gekund. Hij kon niet zonder mij, zo bleek. Hij vergeleek zijn relatie met mij met Icarus.

Hij was Icarus en ik de zon. Dit soort teksten, die ik volkomen geloofde en nog steeds geloof, ik werd er misselijk van. Wat voor meisje wil de zon zijn boven een land waar ze niet eens heen wil?

Een paar jaar lang was het allemaal prima, tot de man uit Montana. Ik noemde hem Big Sky en dat deed Vic in het begin ook. Ik liet Vic kennismaken met het uiterste van wat een man kan verdragen. Ik raad je dat niet aan, je moet weten wat dit met een mens doet.

Volgens mij kwam Vic die avond mij neerschieten, dat is wat ik denk.

## 2

**A**ls iemand me zou vragen mezelf in één woord te omschrijven, dan zou ik *verdorven* zeggen. De verdorvenheid had zo zijn nut voor me. In welke zin, zou ik niet kunnen zeggen. Maar ik heb de meest verschrikkelijke dingen overleefd. *Overlever* is het tweede woord dat ik zou gebruiken. Toen ik klein was overkwam me iets wat duister was en dood. Ik zal je er alles over vertellen, maar eerst wil ik het hebben over wat volgde op de avond die de loop van mijn leven veranderde. Ik doe het op deze manier, zodat je geen medeleven hoeft te betuigen. Of misschien voel je wel helemaal geen medeleven. Ook goed. Belangrijker is het om een aantal misvattingen uit de wereld te helpen – vooral over vrouwen. Ik wil niet dat je de haatspiraal voortzet.

Ze hebben me een hoer genoemd. Ik ben veroordeeld, niet alleen vanwege de dingen die ik anderen heb aangedaan, maar wreed genoeg ook om de dingen die me overkomen zijn.

Ik benijdde de mensen die over me oordeelden. Diegenen die hun leven leidden op een keurige, voorspelbare manier. De juiste universiteit, het juiste huis, het juiste moment om naar een groter huis te verhuizen. Het voorgeschreven aantal kinderen, soms twee, soms drie. Ik wed dat de meesten van deze mensen nog niet één procent hebben meegemaakt van wat ik achter de rug heb.

Maar waar ik echt gek van werd was wanneer die mensen me een sociopaat noemden. Een aantal van hen zei het zelfs alsof het iets positiefs was. Ik ben iemand die meent te weten welke mensen dood zouden moeten zijn en welke in leven. Ik ben veel dingen. Maar ik ben geen sociopaat.

Toen Vic zichzelf lek schoot, stroomde het bloed uit hem als drank uit een fles. Ik had dat soort bloed sinds mijn tiende niet meer gezien. Er ging een poort open. Ik zag in dat bloed de reflectie van mijn leven. Ik zag voor het eerst het verleden helder. De agenten die naar het restaurant kwamen keken geil uit hun ogen. De zaak was ontruimd. De man met wie ik had zitten eten vroeg me of het verder wel zou gaan met me. Hij trok zijn jasje aan. Hij bedoelde of het wel zou gaan, vanavond en de rest van mijn leven, omdat ik hem nooit meer zou zien. Ooit had hij me gevraagd wie ‘mijn mensen’ waren en ik had niet geweten wat hij bedoelde, maar nu wist ik het. De dode man op de vloer was mijn mens. Ik maakte deel uit van een groep die door Harvard niet erkend werd. Nadat de politieagenten vertrokken waren, liep ik naar mijn appartement. Volgens mij had ik geen koolhydraten in huis, maar ik vond toch een tacomaaltijdpakket. Het ergste aan te veel eten is dat je meer clonazepam nodig hebt dan anders. Ik werd precies high genoeg om besluitvaardig te zijn. Ik besloot naar haar op zoek te gaan.

Tegen die tijd was Vic waarschijnlijk al koud. Ik stelde me zijn koude tentakels voor. Wanneer iemand je verstikt met wat diegene denkt dat liefde is, voel je je, zelfs wanneer je zuurstoftoevoer vrijwel wordt afgeknepen, in elk geval omarmd. Toen Vic stierf was ik helemaal alleen. Ik had de energie niet om ervoor te zorgen dat iemand anders van me ging houden. Ik voelde me verlamd. *Vuota*. Een woord dat mijn moeder gebruikt zou hebben. Zij had altijd de meest fantastische woorden.

Er was één iemand over. Een vrouw die ik nooit ontmoet had. Dat was angstaanjagend omdat vrouwen nooit erg dol op me geweest waren. Ik was niet het soort vrouw van wie andere vrouwen houden. Ze woonde in Los Angeles, een stad die ik niet begreep. Zachtpaars stucwerk, criminelen, glitter.

Ik dacht niet dat Alice – zo heette ze – van me zou houden, maar ik hoopte dat ze me in ieder geval wel wilde zien. Ik kende haar naam al jaren. Ik wist vrijwel zeker dat ze de mijne

niet kende. Voor het eerst in lange tijd ging ik ergens naartoe met een reden. Ik had geen idee hoe het in Californië zou zijn. Ik had geen idee of ik er zou neuken of liefhebben of iemand pijn zou doen. Ik wist dat ik op een telefoontje zou wachten. Ik wist dat ik razend zou zijn. Ik had geen cent, maar ik sloot het vooruitzicht van een zwembad niet uit. Er waren veel wegen die mijn reis kon volgen. Ik had niet gedacht dat een ervan tot moord zou leiden.

Ze was jarenlang onvindbaar, zat niet op social media, had geen huizen gekocht of verkocht. Af en toe ging ik naar haar op zoek. Maar ik had te weinig informatie, en daar kwam bij dat ik doodsbang was.

Toen ging ik op een middag naar een tandarts omdat twee van mijn tanden eruit geslagen waren. Dat had een man gedaan, hoewel strikt genomen niet uit gewelddadigheid. Het was een dure tandarts, maar de man die verantwoordelijk was voor het verlies van de tanden betaalde ervoor.

Ik wachtte meer dan een uur bij de receptie, en bladerde door een van die ambitieuze tijdschriften voor mensen die meer dan vijf miljoen dollar per jaar verdienen. Daar stond ze, op de cover, met vier andere knappe vrouwen die tot de top van Los Angeles behoorden op het gebied van fitness, vinyasa yoga, aikido enzovoort.

Haar uiterlijk sprak me zo aan dat ik het artikel las en haar naam zag, die ik meer dan tien jaar op een stukje papier bewaard had. Ik snakte naar adem, de lucht floot door het gat tussen mijn tanden.

Ze was knapper dan ik me ooit had kunnen voorstellen. Haar borsten waren zonder meer volmaakt. Een vroeger vriendje – niet echt een vriendje, maar een van die leveranciers van diverse onzekere ochtenden – zei dat ooit van een actrice die voor een scène haar borsten ontbloot had. Haar borsten, zei hij tegen me terwijl hij goedkoop vanille-ijs zat te eten, waren zonder meer volmaakt. Ik ben er nog steeds van onder de indruk dat ik hem niet vermoord heb.

Jarenlang droomde ik van haar. Vaak droomde ik dat ik haar pijn deed. De rest van de tijd was het iets anders, even zorgelijk.

Na Vics dood was mijn appartement binnen een paar dagen volkomen leeg. Ik was een expert in weggaan. Ik wist niet waar ik zou gaan wonen. Ik belde een paar makelaars in de buurt waar zij werkte. Maar ik had weinig geld, en al te veel opties stond mijn budget niet toe. Uiteindelijk werd het zo erg dat ik gewoon maar ergens heen belde, een plek die ik op een makelaarssite had gevonden, waarvan de voornaamste foto een badkamer liet zien met schimmel in de voegen, een fles Selsun-antiroosshampoo in de douchecabine en verder niets.

Ik stippelde een donquichotachtige, onpraktische route uit en reed in mijn Dodge Stratus richting Californië. Het was een erg lelijke auto, maar hij was groot en ik kon er veel spullen in kwijt. De sieraden van mijn moeder in een taupekleurig trommeltje. Mijn mooiste jurken, elk in een plastic hoes en over de bijrijdersstoel heen geslagen. Mijn Derrida, foto's en menu's van restaurants waar ik memorabele avonden had doorgebracht. Etherische olieën afkomstig van een heilige plek in Florence. Een buideltje marihuana, een pijp, 96 pillen in verschillende vormen en tinten roomwit en blauw. Extreem dure, koperkleurige yogapants en een okerkleurige bralette. Dozen met gerookt Maldon-zeezout, en twintig plompe dozen pasta, waarvan ik gehoord had dat de grote supermarkten ze daar niet hadden. Ik nam de spullen mee die alleen met mij mee konden, die ik aan niemand anders toevertrouwde. Mijn favoriete sjaal, mijn panamahoed. Mijn Diane Arbus. Mijn moeder en mijn vader.

Ze zaten allebei in een plastic zak. Dat was voor de reis de veiligste manier die ik kon bedenken. De zakken bevonden zich in een oude kartonnen mandarijndoos die op de vloer voor de bijrijdersstoel stond. Mijn vader noemde me altijd Clementine, of hij zong in ieder geval het liedje. Misschien deed hij het allebei wel. Hij had een sikje en wanneer hij een kusje op mijn voorhoofd gaf, voelde ik me een engel.



Er reden tachtig miljoen auto's op de Pacific Coast Highway. Met de zon op de motorkap leek het zelfs nog heter dan het was. De oceaan in de verte zag er droog uit, leek eerder een glinsterend oppervlak dan een koele blauwe diepte. Vlak voor de afslag de canyon in, viel me een markt op voor meubels en decoratiemateriaal, tafels van uitgeholde eiken, hoofden van goden in hars.

Ik stopte omdat ik nieuwe vazen wilde voor de as. Ik had de oude weggegooid. Natuurlijk vond ik dat vreselijk, het idee dat ik hun stoffelijke resten in plastic tassen rondzeulde, maar ik was nog meer kapot van de resten in de vazen die niet meegekomen waren. Ik moest er steeds maar aan denken dat er nu delen van hen voor altijd verdwenen waren. Misschien een teennagel die achtergebleven was in een vaas. Een derde van een wenkbrauw, voorgoed weg nu.

Ik stapte de Dodge uit en liep langs stormlantaarns. Ik tekende een bliksemschicht in het pluizige stof op een glazen tuinbol. Ik passeerde zeepaardjes van topaas, Mexicaanse schedels van suiker, aquamarijnkleurig zeeglas in visnetten.

Een jongen met een rond gezicht en een hoody aan – in die bloedhitte – kwam op me toe lopen.

– Mevrouw, zei hij, waarmee kan ik u van dienst zijn? Zijn blij glimlach wekte de indruk dat wat er in de wereld gebeurde volkomen langs hem heen ging.

– Nergens mee, zei ik. Ik zei het vriendelijk, maar op dat moment in mijn leven kon ik weinig geduld opbrengen voor gesprekken waar ik niets aan had.

Naast de markt op de parkeerplaats bevond zich een dierenwinkel. Vogelzaad, tonnen met graan voor paarden. Er waren heel veel paarden in de canyon. Vrouwen met lange vlechten reden erop over de rotsen. Ik stelde me jou voor als een van hen, langer dan ik, in ieder opzicht waardig.

In de schuur hadden ze naast wat hangende petunia's en stoffige rozen ook vazen staan. Eén vaas was zwart met gele bloesems erop. Een glazen kikker met oranje ogen en poten hing aan de rand en gluurde in de vaas. Een ordinair ding, iets

wat je in het huis van een bejaarde in Florida zou aantreffen. Hij beviel me.

De jonge man bij de kassa zag me en bleef me vervolgens in de gaten houden. Ik droeg een witte, nachthemdachtige jurk, dun als rook. Hij pulkte aan een puistje op zijn kin en staarde naar me. Er vinden dagelijks honderd van dat soort kleine verkrachtingen plaats.

Ik pakte de vaas op en liep ermee rond, terwijl ik deed alsof ik de buitenkussens en de jaden tempelleeuwen bewonderde. De pukkelige employé kreeg een telefoontje. Ik hoorde de andere jongen achter me zeepaardjes van de ene plek naar de andere verhuizen. Mensen denken zelden dat je iets zult stelen wat groter is dan je eigen hoofd.

Met de vaas in de auto had ik het gevoel nu alle belangrijke dingen te hebben die ik nodig had. De verhuizers kwamen naar het huis met de rest. Een wagonlading spullen die ik niet had kunnen weggooien. Ik begon aan de klim door de canyon. Uit de zanderige spleten tussen de rotsen staken verlepte groene takken. Ik meende palmlilies, venushaar, valse indigo en struisgras te zien. Hier en daar was er een uitbarsting van kleur, maar verder was het er vooral bruin, olijfgroen en ongelooflijk rommelig. De huizen die ik vanaf de weg kon zien waren bouwsels in jarenzeventigstijl, opgetrokken uit brandhout en smoezelig glas. Ze keken uit over de ratelslangen en het geelbruine gras. Waar het in de canyon om ging was het uitzicht. De makelaar, Kathi, bleef het herhalen. Uitzicht. Uiteindelijk klonk het niet langer als een woord dat ik kende.

Ze had het ook over coyotes en ratelslangen. Maar maak je geen zorgen, zei ze. Ze klonk roodharig aan de telefoon en aantrekkelijk. Maak je geen zorgen, Kevin vindt het leuk om ratelslangen te vangen en ze naar een prettiger plek over te brengen, geen probleem.

Kevin was een vroeger bekende rapper die op het grondgebied woonde. Ik vraag me af of hij jou iets zal zeggen. Roem is zo vluchtig. Er was ook een jonge man die River heette en in

een joert op het grasveld woonde. De huurbaas woont vlakbij, zei de makelaar. Voor het geval zich problemen voordoen. Je gaat het daar geweldig vinden. Het is verdomme net de hemel.

Ik reed over de slingerweg omhoog tot ik het bordje COMANCHE DRIVE zag. Ik werd vreselijk bang omdat de straat er al niet bepaald aantrekkelijk uitzag. Nergens een boom te bekennen en het huis bevond zich boven aan een steile oprit van grind. Het lag op het hoogste punt van Topanga Canyon, en prikte bijna in de wolken. Het zag er eigenlijk vooral uit als een plek waar ze meth kookten.

Er was geen officiële parkeerplaats, dus zette ik mijn auto naast een zwarte Dodge Charger op een strook land dat uitkeek over een steile helling. De foto's die de makelaar me toegestuurd had leken op zich wel, maar waren niet van dingen die ertoe deden. De makelaar verkocht me een droom. Ze had me het uitzicht vanuit de ramen gestuurd en een foto van de pelletkachel. Ze had geen foto gestuurd van de verroeste badkuip bij de voordeur vol verdorde vetplanten. Naast de badkuip-annex-plantenbak bevond zich een gietijzeren tafeltje met twee stoelen erbij. Het gelige zand was bezaaid met kiezels zodat noch de tafel noch de stoeltjes recht stonden. Tegen de ramen zaten dode motten geplakt. Het was een adobehuis, donkeroranje van kleur en in de vorm van een oceaanstomer. Het ontwerp was volstrekt onaantrekkelijk en volstrekt asymmetrisch. Zowel buiten als binnen was het heet, het soort hitte waar oudjes aan doodgaan. Als ik eraan denk dat jij alleen bent in een dergelijke hitte – zoals ik dat zou zijn –, dan moet ik mezelf dwingen aan iets anders te denken.

Mij was verteld dat ik bij Kevin aan moest kloppen. Zijn woning was een soort aanbouwsel onder, tegen die van mij aan. Ik neem aan dat het een huis was met twee appartementen, maar zo zag het er niet uit. Kevin zou me de sleutels geven. Zijn artiestennaam was The White Space. Makelaar Kathi praatte over hem op de manier waarop een bepaald type witte vrouw praat over een zwarte man die beroemd is geworden.

Alvorens aan te kloppen maakte ik een wandelingetje over

het terrein. Kathi had gelijk. Het uitzicht was indrukwekkend. Elke keer dat we elkaar gesproken hadden, had ik me haar voorgesteld aan een tafeltje buiten in de zon, terwijl ze kleine hapjes van haar gravad lax nam. Ik weet zeker dat ik haar zou haten als ik haar leerde kennen.

Onder aan de berg kon je de oceaan zien en aan de andere kant van de canyon de iele rechthoekjes van de stad achter de bomen. De skyline was teleurstellend. Ik liep naar het hoogste punt van het terrein, mijlenver boven het verkeer met auto-telefoons. Er hing een fijne mist, de wolken, veronderstel ik. Toen ik tien was vertelde mijn tante Gosia me dat mijn ouders daar waren. Boven in de wolken. Maar zijn ze daar samen? vroeg ik steevast, en dan ging ze een bord afwassen of een raam dichtdoen.

Op het hoogste punt bevond zich een grote vuurkuil. Hij zag er middeleeuws uit met zijn grote keien en verkoolde hout. Er was een grote houtopslag onder een zwart zeil. Een leeg Michelob-bierflesje vol regenwater.

Mijn oog viel op de canvas joert in het dal, een meter of dertig onder me. Verderop aan een met gras begroeid pad stond een rood huisje met zadeldak. Het leek wel een veredeld tuinschuurtje, iets wat je bij een bouwmarkt kon kopen maar dan groter en fijner afgewerkt. Het was dankzij de eiken het enige deel van het terrein met gras. Verder was de grond overal van een droog nootbruin, maar rond dat grote tuinschuurtje was hij vochtig en groen. Aan weerszijden van een boerendeur stonden plantenspotten met goudbloemen. Ik vroeg me bezorgd af of dat kleine huisje van de huurbaas was. Ik wilde niet zo dicht in zijn buurt zijn. Maar Kathi had het niet over zo'n benauwende nabijheid gehad. Totaal niet.

Ik trok de jurk los van mijn lijf, maar die kleefde door mijn plakkerige zweet net zo hard weer vast. Ik zou ontdekken dat een douche in de canyon geen uitstel betekende. Binnen de kortste keren was je T-shirt weer doorzichtig.

Ik klopte op Kevins deur. Ik hoorde een soort bluesy rapsong en een paar tellen later klopte ik nog eens, harder. Hij

opende de deur op niet meer dan een kwart, en blokkeerde mijn zicht vervolgens met zijn lichaam. Binnen rook het naar tincturen.

– Mevrouw Joan, *peace* en welkom in de buurt. Hij was heel lang en knap en hij had vriendelijke ogen. Hij keek me niet aan. Hij keek dwars door me heen alsof ik er niet echt was.

Ik stak hem mijn hand toe, hij stapte naar buiten, en sloot de deur achter zich. Ik had hem op het podium bezig gezien waar hij rondkroop met een microfoon. Stroboscooplampen, meiden in strakke korte broekjes. De man voor me zag eruit alsof hij nog nooit had gedanst of hardop gepraat.

– Hoe was de reis hierheen?

Ik zei dat die goed was.

– Man, ik vind het heerlijk om dat stuk te rijden. Te lang geleden. In een vliegtuig word ik gek.

Hij maakte vleugels van zijn lange armen. Inmiddels begon mijn hoofdhuid te zweten.

– Ik word ook gek in een vliegtuig.

– Je wilt je sleutels, zeker? Heb je hulp nodig om dingen naar binnen te sjouwen?

– Er komen verhuizers, dank je.

– Oké dan. Ik kan je geen limonade aanbieden. Ik heb geen meringuegebakjes gebakken. Maar ik zorg dat je wel iets krijgt. Dit wordt leuk. Je gaat het hier fijn vinden, mevrouw Joan. Wij vinden het hier fijn. We zijn net een gezinnetje. Heb je m'n mattie Leonard ontmoet? M'n homie River?

– Nee, niemand.

– Huu, zei hij. Mevrouw valt stiekem binnen – zijn handpalm dook naar beneden en scheerde langs mijn middel – in het holst van de nacht. 'k Ga je sleutels halen, mevrouw Joan. Dan kun je je installeren. Je huis op orde brengen.

Toen hij terugkwam overhandigde hij me twee sleutels die door een kabelbindertje bijeengehouden werden.

– Brievenbus, zei hij, op een ervan wijzend. Huis, zei hij en hij wees op de andere. O nee, wacht, precies andersom. Hij lachte verrukt. Ik ben helemaal hoteldebotel vandaag. Sorry,

mevrouw Joan. Ik heb de hele nacht opgenomen. Dat doe ik dus en dan slaap ik de hele middag. Voor mij is het nu vijf uur 's ochtends.

Ik pakte mijn sleutels aan, onze handen raakten elkaar, ik huiverde en ik dacht: o nee, hè. Ik keek hem aan en hij taxeerde me; ik zag dat hij mijn maten opnam. Toen glimlachte hij. Zijn interesse was verflauwd.

Onderweg hierheen had ik steeds met een echte cowboy naar bed gewild, iemand zonder socialmedia-account. Door seks voelde ik me aantrekkelijk. Tegen de tijd dat ik in Texas aangekomen was, was de reis bijna voorbij. De man die ik neukte, heette John Ford. Hij had een westernshirt aan en legde in de lobby van de Thunderbird mijn hand op zijn gulp. De muren waren er zeegroen en er lagen koeienhuiden op de vloer. Hij zei dat hij ooit op een ranch gewerkt had. Maar dat bleek tijdens een scoutingreisje te zijn geweest, dat hij zich nog herinnerde alsof het gisteren had plaatsgevonden. Hij handelde in drank vanuit Chicago. Van de filmregisseur met dezelfde naam had hij nog nooit gehoord. Of van Monument Valley, waar de films gemaakt waren, de verheffende westerns waar ik met mijn moeder naar keek. Hij boerde twee keer, te hard om te negeren, en bestelde de flatbread pizza met balsamico-uien. Maar hij heette wel John Ford.